

1.9.2015.

Ladislav Babić

Prah zemaljski i zlatna nit

Mit, a sve vjere nisu nego varijacije istovrsnog mita na neznanju ljudskom sazdanog, [tvrdi](#) kako „*Jahve, Bog, napravi čovjeka od praha zemaljskog i u nosnice mu udahne dah života. Tako postane čovjek živa duša*“. Jasno je suvremenoj znanosti da smo svi mi, ne samo ljudi već i sva živa bića, sačinjeni od istovrsnih elemenata kojima se potrefilo vasijskom evolucijom sudjelovati u našoj građi. Ipak, u nekih je više stvarnog praha, a u drugima onih plemenitijih elemenata koji zaista tvore ljudsko biće. To se već prvom neverom, kad pljusak okupa stvorenja, pokazuje. Prvi se pretvaraju u mulj, blato i kaljužu u kojoj se sravnjuju s amebama što odvajkada naseljavaju svoju močvaru, drugi pak svijetle božanskim sjajem, jer od zlata su načinjeni.

Grumen je to vrijedniji što ga manje ima. Šljunak se koristi za posipanje cesta kojima gazimo, a tanka zlatna nit - čvrsta i neprekinuta - prostire se cijelom poviješću civilizacije, od dalekih nam predaka, preko prošlih genocidnih istrebljenja vlastite ljudske braće, povijesnih *Auschwitza* i *Jasenovaca*, sve do današnjih dana. Golema manjina, koju tisućljećima kasnije ogromna većina tek formalno i licemjerno proziva svojim etičkim idealima istovremeno zadovoljavajući svoj najniže porive, ima snage i talenta da svoju ljudskost utka u tu nit, ne dozvoljavajući da se prekine unatoč golemim pritiscima pred kojima su često prinuđeni i živote žrtvovati. Na ovaj tekst me nagnala odluka *Vedrane*

Rudan, da u trenucima krajnje dešperatnosti i bespomoćnog očaja nad uslovima okoline u kojoj prebiva, odluči položiti svoje oružje – britku i istinitu opservaciju gnoja koji nas okružuje. S posebnim stilom, uvijek na tragu istine a vječno napadana i [nerazumijevana](#) od licemjernih moralista ili nacionalista one vrste koji ga osuđuju kod *Hrvata*, ali prakticiraju u slučaju „vlastitih“ nedodirljivih - mada bi jedne i druge svakodnevno trebalo batinati pendrekom ljudskosti - odlučila je odložiti svoje oružje:

„Da li je moj posao narodu ili narodima koji ne žele ni gledati ni progledati otkrivati istinu? To moj posao sigurno nije a totalno je suludo vjerovati da ću svojom “mirotvornom misijom” pomoći bilo kome da progleda.“, [kaže](#) Vedrana u trenucima malodušja, uvidjevši – a svakako nije jedina – da svojom riječju i analizom na tragu etičnosti međuljudskih odnosa – kao da ništa ne može promijeniti. I nastavlja:

„Drage moje čitateljice, dragi moji čitatelji, od danas bez mene. Odustajem. Ovu bijednu zemljicu napušta sve što ima malo soli u glavi. Ja izbora nemam. Ostajem ali ni na koji način ne želim učestvovati u ratu koji se Hrvatskom širi poput kuge. Ipak, nedostajat ćete mi. Pozdravljam vas, da budem malo patetična na kraju, od srca koje će do smrti kucati samo u slavu dobrih ljudi. Jebeš sve nacije, sve razlike u boji kože, sve vjernike koji misle da su jedini pravi, jebeš sve gadove kojima nikad dosta zlata, krvi i moći.“

Nisam kontinuirano pratio niti njen blog niti javne nastupe u drugim medijima, ali sam uvijek iza specifičnog načina izražavanja začinjenog psovkama i skarednostima (tako su ih shvaćali nacionalisti i formalisti) uviđao suštinu komentara i njeno očajanje situacijom u kojoj su „*bratske narode i narodnosti*“ nekadašnje zajedničke domovine, bacile gnjide radi kojih ona odustaje od daljnje borbe. Lično mogu biti zahvalan za svoje stavove malom broju osoba vrijednih (mojeg) pamćenja. Majci, pojedinim rijetkim ljudima čije sam misli i stavove upijao smatrajući da to i drugi čine (gorko razočarenje), povijesnim zrcima iz spomenute zlatne niti koje mi je bilo dano - u skladu s vlastitim intelektualnim i moralnim mogućnostima - upoznati, te konačno vlastitoj sposobnosti promišljanja na tragu čovjeka koji se nastoji otrgnuti svoje otuđenosti i krenuti [Kangrinim utopijskim](#) (ali ne i utopističkim!) putem afirmacije humanističkog morala. Bivšoj državi, bila već kakva je bila – a očito i nije bila najbolja kad se raspala – mogu zahvaliti što me je (dok nije prevladala mržnja među njenim narodnim i ljudskim konstituentima) naučila cijeniti ljudskost, bratstvo, ravnopravnost i jednakost među

ljudima (ha, pitate se – a gdje toga ima?), kao i kulturalne raznolikosti koje su obogatile moj svjetonazor.

Mnogi se ljudi nastoje ugraditi u tu sveprožimajuću, ali tanku i od prekidanja uvijek strahujuću zlatnu žilu koja je jedino vrijedna pamćenja od svekolike povijesti čovječanstva. Neki to nastoje svojim djelima, drugi naprosto svojim životima očišćenima od kojekakvih *baconovskih* općih i individualnih [idola](#) (zabluda, predrasuda) koje samo uvećavaju otuđenja naroda i pojedinaca, a treći svojim prilozima svijesno ili nesvijesno razrjeđuju čistoću plemenite „*kovine duha*“ koja na ponos ljudskog roda izgrađuje tu nit. Prisjetimo se *Cesarića*:

*“Taj san u slapu da bi mogo sjati,
I moja kaplja pomaže ga tkati.”*

Naravno, slap se većma sastoji od obične „prašine“ u obliku najbanalnijih kapljica od molekula satkanih, ali i od kapljica sna koje tu i tamo – ali neprekidno – tijekom ljudske povijesti blješte sjajem koji tek rijetki prepoznaju. Zato, ne odustaj *Vedrana*, ne odustajete sve *Vedrane* i *Vedrani* svijeta, jer bi ovaj bez i mimo vas bio sumorno utočište živih stvorova strukturiranih tek od najobičnijeg prašine, koje ne samo vi već i *Bog* otresa sa svojeg djela, kako ga je zamislio. Vi ga, satkani od zlatnog praha imaginacije, duha, etike, tolerancije, empatije, razumijevanja i ljubavi, činite vrijednim življenja i nadanja!

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>